

(המשך מעמוד 25)

שיבא את הגאולה. אמרתי שאיני יכולה לוותר על אמונתי, היא חזקה ממני. הסיבה לרכ שאין כל פאראדוקס בין ה' עובדה שאני יהודיה לבין אמונתי זו. אחרי הכל, ישוע היה יהודי. אבל הרב לא היה מוכן לקבל את טיעוני, וטכסהנישואין שלנו ביום הגדול הוא בוטל.

רק אחרי ארבעה חודשים נישאנו בטקס יהודי, וקיבלנו את המיסמכים שהעידו על גירוננו. אני ויעקוב לא ראינו כל בעייה בעובדה שאנו מאמינים כי ישוע הוא המשיח שכולם מצפים לו. אני חוזרת ו' מדגישה, אני מאמינה באמונה שלמה כי כשהמשיח יבוא, זה יהיה ישוע הנוצרי, ואני מאמינה באמונה שלמה שאמונתי זו היא יהודית מאד."

יהודים המאמינים

בישוע

י עי ויעקוב החליטו לענות עם שלושת ילדיהם — מתי בן הארבע עשרה, שרה בת השתיים-עשרה ורחל בת השבע — לישראל. עוד קודם-לכן ביקרו בארץ, ושהו בה שנה. יעל למדה בבצלאל, ואילו יעקוב עבד בשגרירות האמריקאית.

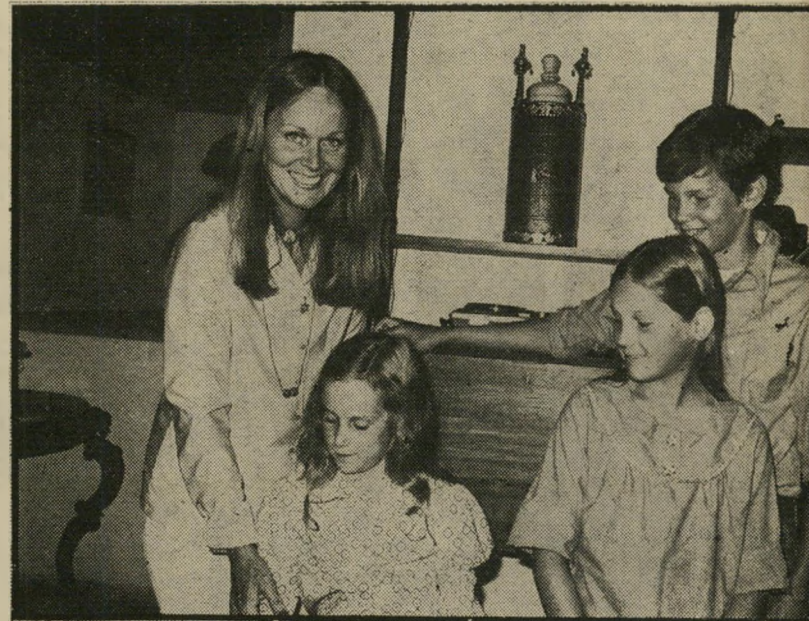
מישרד-הפנים סירב, והזוג פנה לבית-המישפט הגבוה לצדק.

בפסק-הדין שנתנו השופטים ברנזון, עציר יוני ושרשבסקי נאמר, כי "עוד ב-1973 הגיע למישרד-הדתות מידע על כוונותיהם ה' אמיתיות של העותרים בגיורם, כוונות לפעילות מיסיונרית בארץ כשהם מוסווים כיהודים. הרב דולגין, המנהל הכללי של מישרד-הדתות באותו זמן, כתב בעניין זה בספטמבר 1973 לבית-הדין בשיקאגו, וב' חודש מארס '74 קיבל תשובה כי העניין הובא לידיעת הרב דיין, יושב-ראש ועדת הגיור והאימוץ של הקהילה, והוועדה החליטה שהיאחד לבטל את גיורם של בני הזוג, ומישרד-הדתות תבקש שלא להכיר בהם כבגרים אמיתיים. עותק מן המכתב נשלח למישרד-הפנים, ונאמר לו כי בני-הזוג הם בעלי כוונות מיסיונריות."

לא לוותר

בשום אופן

כ אשר שמעה יעל האמשינים את הדברים הללו, כפי שאמרו בבית-המישפט, פרצה בבכי ואיבדה את שלוות-רוחה, שהיא מתכוונתיה הבולטות של ה'

מתי בן ה-14, שרה בת ה-12, ורחל בת השש ואחם יעל האמשינים עברו כולם לחיק היהדות. בביתם הנאה שבמרת-השרון תשמישי קדושה יהודיים רבים, בהם ספר תורה מאלו המצויים בבתי-ינסת (בתחונה), מנורה ופמוטים. מתי חגג את בר-המצווה שלו בעלייה לתורה.

ליד ספר תורה

הם ארוז את מיטלטליהם, והגישו בקשה לסוכנות היהודית לעלות לישראל כעולים-חדשים. כשנתבקשו לכתוב את תולדותיהם, ציינו כי התגיירו, וכי יעקוב שירת כחומר צבאי בצבא ארצות-הברית. אומרת יעל: "מעולם לא ניסינו להסתיר את עברנו. היינו פתוחים, כתבנו שחור-על-גבי לבן שאנו יהודים המאמינים בישוע ה' נוצרי."

תשובת הסוכנות, דרך המרכז-לעלייה לישראל בעיר לוס-אנג'לס, שאלו הופנתה הבקשה, בוששה להגיע. מישפחת האטי שנים ישיבה על המיוודות, וכשנוכחה כי תשובה עניינית אינה מגיעה, פנתה לעזרת עורך-הדין גד רוה מירושלים. דרך עורך-הדין הגיעה התשובה במהירות רבה. המרכז ענה, כי מישפחת האטישנים אינה זכאית לעזרת המרכז בסידור הנסיעה ל' ישראל כיוון שהעותר אינו יהודי. פנייה נוספת של עורך-הדין רוה בעניין מישפחת האטישנים נענתה כי בידי המרכז מיסמך מאת מועצת-הרבנות של שיקאגו, המאשר שהעותרים אינם גרים אמיתיים, וכי גיורם בוטל על-ידי בית-הדין מאחר שהושג על-ידם בטענות-שוא.

„בעלי כוונות

מיסיונרית"

ע ורר-הדין רוה המליץ לפני מישפחת האטישנים לבוא לישראל ביוזמתם, ול' טפל בעניינם מכאן. בארץ פנתה המישפחה אל מישרד-הפנים, ועל-סמך תעודות-הגיור שקיבלו ממועצת-הרבנות בשיקאגו, ביקשו לקבל תעודות-עולה ולהירשם במירשם ה' תושבים כיהודים לפי דתם ולאומיותם.

עלינו לחדש את הוויית, אין בפי מילים לתאר את יחסם של שכנינו ברמת-השרון אלינו ואל הבעייה שלנו. הילדים השתלבו בחברה באופן בלתי-רניל. בית הספר קלט אותם נפלא. בתחילה היו חבריהם-ילדיהם באים אליהם אחרי שעות הלימודים, כדי לעזור להם בלימודי השפה העברית. כל ידידינו הם ישראלים. מעולם לא פגענו בנו, מעולם לא התרחקו מאיתנו. הפגיעות היחידות בנו ובאמונתנו קורות רק בכל פעם שאנחנו הולכים למישרד-הפנים. גבר רת פיק, העובדת שם, אמרה לי פעם: "למה אינכם מחפשים לכם ארץ אחרת לגור בה? פה גרים רק יהודים!" כשבאתי בפסח, ואמרתי: "הג שמת", אמרו לי: "זה לא חגג שלך". אבל הדברים האלה אינם מרשים את רוחנו. מרבית הישראלים שאנו נפגשים איתם מקבלים אותנו כבני-אדם, שווים בין שווים. אינני יודעת מה נעשה אם יגרשו אותנו מכאן. אני לא רוצה לחשוב על זה. דבר אחד אני מבטיחה: אנו לא נוותר!"

עתירה

נוספת

י כיתתים פנו בני מישפחת האטי-שינס לעורך-הדין אמנון זיכרוננו, שי' יחד עם עורך-הדין אביגדור פלדמן החליט להגיש עתירה לדיון נוסף, בהסתמכו על מקורות ביהדות המתייחסים באופן חיובי אל התופעה הקרויה ישוע הנוצרי. ולראייה מביא עורך-הדין זיכרוננו מדבריו של רבי יעקוב עמדין, מי שנלחם באופן קנאי ב' נביא-השקר למיניהם, ואשר אמר באיגרת המופיעה בסיפרו סדר עולם רבה וזוטא: "אבל באמת, גם לפי דיברי כותבי ה' אוונגליון אין שום יהודי ראשי לעזוב את תורתנו... מכאן נראה בברור שהנוצרי ושלוחיו לא באו לבטל תורה מישראל חס וחלילה... ומרגלא בפי שהנוצרי עשה טר' בה כפולה בעולם: מצד אחד חינק תורת משה בעל עזו, ואין אחד מחכמניו שדיבר

השחקן מתי האמשינס, הבן הבכור במישפחה, גילם את דמותו של הילד הרע במערבון הילדים פאנטום קיד, שצולם בישראל. גם אתיותו שרה ורחל השתתפו בסרט, בעוד שהאם צילמה את צילומי הפירסומת של הסרט.

יותר מזה בפה מלא ובחיוב קיום ניצחי לתורה. ומצד שני לאומות העולם היטיב הרבה, שביטל עבודה זרה והסיר הפסילים מהם וחייב אותן בשבע מצוות שלא יהיו כבהמה בשדה, וזיכה להם מידות מוסריות ובוה החמיר עליהם יותר מתורת משה כנודע."

הסתעפות מן

המשיח היהודי

י זיכרוננו מביא גם מדבריו של הפרופ' המנוח יוסף קלוזנר: "המשיח הנוצרי בעיקרו אינו אלא הסתעפות חדשה של המשיח היהודי, כי מן היהדות בא הנצי' רות כל רעיון של הגאולה והגואל המשיח, של יום הדין, של מלכות השמיים, והרבה מן המשותף נשאר במושג המשיח גם לאחר ההתרחקות והפירוד מבין שתיהן."

במדינה

מיפלגות

בין התאבדות לספורט

למרות שמוכ"ל מופלגת העבודה

הכמיה, בכתב, למנחם אריאב

את תפקיד מוכ"ל הפועל,

תמורת ויתורו על

ראשות עיריית נצרת,

זכה יצחק פוקס בתפקיד

למוכיר מועצת פועלי נצרת עילית, מני חם אריאב, ניראה עתידו הפוליטי בטוח ומתייך. ערב הבחירות האחרונות לראשות עיריית נצרת, גברו סיכוייו לזכות בכס ראש העיר. עסקני מיפלגת העבודה, ב' ראשותו של מי שהיה אז מוכ"ל המיפלגה וכיום שרה-הנינוך-התחרות, אהרון ידלון, עלו אל אריאב לרגל, והתחננו בפניו ש' יוותר למועמד האחר, מרדכי ("מוטקה") אלון, ראש-העירייה הראשון של נצרת-עילית.

אריאב התקשה לעמוד בלחצים, והסכים לפשרה. אלון ישמש כראש-עירייה משך שנתיים, וכעבור שנתיים יתחלף עימו. הוא היה זהיר, וביקש מידלון התחייבות בכתב ברוח זו. בינתיים חלפו שנתיים, ואלון סירב לפנות את מקומו. רק כאשר הוא נתבע במספיע ונילחץ אל הקיר, שלף משרולולו את הקלף האחרון: "אם תחליפו אותי באריאב, אני אתאבד!" הצהיר אלון. לכך לא יכלו ראשי המיפלגה להסכים. המישלחות שבאו אל אלון פנו אל אריאב, וביקשו ממנו לוותר בשנית. גם הפעם הבטיחו לו סוכריה: תפקיד של מוכ"ל הפועל. אריאב הסכים, והמתין בקוצר-רוח לאסיפת מרכז הפועל, אשר היתה צריכה לבחור במוכ"ל במקומו של יוסף עינבר, שפרש.

שני יתרונות. חודשים אחדים לפני הבחירות, שנערכו בתחילת השבוע, הציג את מועמדותו לתפקיד גם יצחק פוקס, עסקן ותיק של הפועל. לעזרת פוקס, שהוא חבר חזן לשילוב של המיפלגה, התגייסו רבים מחבריו לחוג, למרות ש' ידעו כי המישרה כבר הובטחה לאריאב.

לפוקס היו שני יתרונות על אריאב. האחד, שהוא "צמח בהפועל", והוא איש מבפנים שלדיברי תומכיו מכיר את כל רזיהוריו של האירגון הספורטיבי. היית' רון השני, וההשוב יותר, ידידותו עם האיש החזק בחוג לשילוב, מוכיר מחוג ירושלים של מיפלגת העבודה, עוזי ברעם. מוכ"ל המיפלגה מאיר זרמי, שרצה להיות נאמן להתחייבויותיו של קודמו, ידלון, הבין כי בחירתו של פוקס מובטחת. הוא ניסה להפעיל שוב לחצים על אלון שיפנה את כס ראש-העירייה לטובת ארי' אב, אולם שוב נתקל באיומיה-התאבדות. לאחר הבחירות שנערכו השבוע, בהן זכה פוקס בעזרת השפעתו של ברעם ב' 76 קולות, לעזמת 62 שקיבל אריאב, נשאר אריאב קרח מכאן ומכאן.

אולם גם הפועל נותר קרח. הכרזתו היחירה של פוקס מייד אחרי בחירתו: "האמנתי שאזכה באמון חברי המרכז, ואכן הם בחרו באדם הנכון," רמזה להם על טיב יחסיה-העבודה הצפויים להם עם המוכ"ל החדש.

רכי חיים

הספרים של לידסקי

עורך-הדין וצוות

מישררו נרתמו כאיש אחד

זמיכצע איסוף ספרים

למען ילדים נזקקים

עוד כשהיה צבי לידסקי ילד, נהג לבי' רוח משיעורים בבית-הספר. במקום להתי' פרחח, כמו כל הילדים, שקע כליכולו ב' קריאה.

בינתיים הפך לידסקי עורך-דין מצליח, אך הוא מצא זמן לכתוב שני ספרים: הפקד, המספר על קצין-מישטרה ויחסיו עם העולם התחתון על רקע של הברחות סמים, והמועדון האכסכולוטיבי, שיצא לאור בימים אלה. הוא לקט של סיפורים שפורי' סמו על-ידי בשבועונים שונים, והעוסקים בסיפורי פשע, נזבלים, סיפורים על ה' מאפיה ועל פושעים בינלאומיים, וכמובן